

Enige uren waren voorbijgegaan.

Van Montfort trad uit de hut en begaf zich naar de verblijfplaats van Cartouche.

Daar stond een wachter.

— Hola, wie zijt gij? vroeg deze.

— Dokter Van Montfort.

— Ha, de dokter, hernam de rover. Wel, hebben we een nieuw kapiteintje?

— Roep Cartouche!

— Neen, neen, ik mag hem niet storen.

— Dan doe ik het.

— Wat, ge wilt toch niet binnegaan.

Maar de geneesheer was de wachter al voorbij en ging stout in de hut.

Welk een verschil met de stulp, waar Clothilde zo vreselijk leed!

Hier was alles weelderig ingericht, als in de schoonste kamer van een slot!

— Ellendeling, zelfzuchtige wreedaard! mompelde de dokter.

Op een zacht leger lagen twee mannen vast ingeslapen. 't Waren Cartouche en Bakelandt.

— De rover slaapt terwijl zijn slachtoffer sterft, dacht de geneesheer. Hij slaapt gerust na pas een moord gepleegd te hebben.

Hij schudde Cartouche... hij deed het wild.

Verschrikt schoot de hoofdman der Pijpelheide wakker, roepend:

— Wie is dat?

Dan herkende hij de dokter.

— Gij hier! kreet hij woedend.

— Wilt ge haar nog levend zien? vroeg de dokter, moeite doende om kalm te zijn.

— Neen! antwoordde Cartouche kort, want hij schaamde zich over het gevoel van medelijden, dat bij hem opkwam, hij schaamte er zich over... want Bakelandt was ook ontwaakt... en Bakelandt was immers nooit gevoelig.

— Ge gaat dus niet mee?

— Neen! Is het kind er?

— Ja... het is gelukkig dood!

— Gelukkig! herhaalde Cartouche. Waarom is dat gelukkig?

— Ge begrijpt mij wel. Dus ge gaat niet mee?

— Neen; riep de schelm vloekend.

— Ge hebt haar geen vergiffenis te vragen?

Nu begon Bakelandt luid en treiterend te lachen en zei dan:

— Zijn de dokters hier ook pastoors?

— Van Montfort, ge weet nu zeker wie ik ben?

— Ja.

— Ze heeft u alles verteld.

— Ja.

— Die valse slang!

— Wat, spreekt ge zo over het meisje, dat ge bedrogen hebt, dat ge hier in de ellende bracht, dat ge nu sterven laat! Gij leeft hier weelderig... en ge laat haar ellendig omkomen.

— Dat wijf is zijn slavin, zei Bakelandt.

— Zijn slavin, herhaalde de dokter toornig. Maar is er dan geen gevoel in u! Hebt ge geen hart!

Van Montfort, ge zijt in het hol van de leeuw! riep Cartouche kwaad. Nooit werdt ge op de Pijpelheide gehinderd... integendeel wij eerbiedigen u... maar nooit hebt ge u met onze zaken bemoeid. Pas op, wijk van die gewoonte niet af! Ik heb u ditmaal meer dan ooit vertrouwd... ik liet u toe tot in mijn hoofdkwartier.

— Cartouche, ik moet u aan uw plicht herinneren. Mijn hart breekt als ik dat arm, bedrogen meisje daar zie liggen!

HEC LEEMANS

BAKELANDT

DE JACHT OP MILADY

152

GAZET VAN ANTWERPEN

— Ik ga er niet heen! riep Cartouche.

Dokter, laat ons nu slapen.

— En stoor ons niet meer met zulke heuzelingen, voegde Bakelandt er bij.

— Man, ik ken u niet, maar ge spreekt als een duivel! hernam de dokter nog verontwaardigder.

Nooit had hij dergelijke taal gehoord en toch bracht zijn beroep hem onder ruwe hardvochtige kerels.

— Nu gaat hij met mij ook ruzie maken, spotte Bakelandt. Oude flemer, ga weg! Ga die vrouw troosten!

— Cartouche, gaat ge mee? vroeg de dokter nogmaals.

— Loop naar de duivel! schreeuwde de ellendeling.

Van Montfort verliet het vertrek en keerde naar de hut der stervende terug.

— Die pillendraaier schijnt hier veel te mogen doen, zei Bakelandt minachtend. Gij hadt toch bevolen, dat niemand hier toegelaten mocht worden.

— Ja, maar die dokter is geen gewoon mens.

— 't Is waar, hij schijnt de baas der Pijpelheide te wezen.

— Och kom, ge weet wel beter!

— Nu kent hij al uw geheimen.

— Hij zal ons niet verraden.

— Ge zult hem dus ongestoord laten vertrekken? riep Bakelandt op driftige toon.

— Wat wilt ge zeggen?

— Ik vraag of die pillendraaier ongestoord mag vertrekken. Ge begrijpt me toch wel!

— Maar de dokter zal ons niet verraden.

— Hoor eens, hernam Bakelandt, moest er in ons Geuzenbos iemand komen, die maar het tiende deel wist van hetgeen die dokter weet, hij zou sterven! Geen geheimen buiten 't bos! Ik vertrouwde zelfs mijn eigen wijf niet en ik doodde ze... ge weet het. Nu vraag ik u, wat gaat ge in dit geval doen?

— Maar Van Montfort wordt door mijn eigen mannen geëerbiedigd! zei Cartouche ongeduldig.

— Dus ge durft hem niet uit de weg ruimen!

— Niet durven! Ge gebruikt altijd zulke grote woorden, hernam de kapitein der heide.

— Dus gij, overste, gij zit onder uw mannen! sprak Bakelandt honend.

— Maar, neen!

— Ehwel, dood dan die dokter. En als ge het niet doet, dan bedank ik er u hartelijk voor, nog een uur langer op de Pijpelheide te blijven. Ik ben hier gekomen, om met u een goede slag te doen, niet om mij gevangen te laten nemen! sprak Bakelandt beslist.

— Maar de dokter zal ons niet verraden!

— Ge kent mijn gedacht. Als Van Montfort straks ongestoord weggaat, keer ik onmiddellijk naar West-Vlaanderen terug. 'k Ben mijn leven nog niet moe!

Cartouche werd woedend. Wat meende die Vlaamse bandiet wel! Hij kwam hier de wetten stellen... hier op de heide.

302

Maar Cartouche bedwong zich. Hij had Bakelandt nodig. Bovendien mocht deze niet denken, dat hij, Cartouche, zijn mannen vreesde!

En de brave dokter, die wenend, tot in het diepst van zijn harte geroerd, een stervende vertroostte en versterkte, werd in die andere hut... in het hoofdkwartier... ter dood veroordeeld...

THE GREAT BRITISH EMERALD
J. L. GARDNER
HARVEY
BARKLANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955